

*Кудлаєва Н.В.,
к.е.н., доцент кафедри обліку і оподаткування,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича*
*Онуфрак О.Д.,
магістрант,
Чернівецький національний університет
імені Юрія Федьковича*

ОСОБЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ АКРЕДИТИВНОЇ ФОРМИ РОЗРАХУНКІВ В ІНОЗЕМНІЙ ВАЛЮТІ

Анотація. У статті розглянуто особливості застосування акредитивної форми розрахунків з іноземними контрагентами, визначено її переваги та недоліки під час здійснення зовнішньоекономічної діяльності. Розкрито порядок відображення інформації про відкриття та використання акредитиву в обліку та у фінансовій звітності.

Ключові слова: зовнішньоекономічна діяльність, міжнародні розрахунки, акредитив, іноземна валюта, розрахунки, банк, імпортер, експортер.

Постановка проблеми. У сучасних умовах розвитку ринкової економіки з її нестабільними умовами поступовий глобалізації, яка стала невід'ємним атрибутом вітчизняних економічних відносин, великого значення набуває вибір форм розрахунків, які здатні забезпечити здійснення платежів з наданням гарантії виконання зобов'язань за угодами з іноземним партнерами. Однією з таких форм платежу є акредитив. Інтеграція у світовий ринок вимагає винятково продуманого механізму документального забезпечення відображення фактів господарської діяльності, тому важливим питанням є правильність відображення інформації про міжнародні розрахунки у фінансовій звітності, що дає можливість користувачам прийняти оптимальні управлінські рішення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В рамках наукових досліджень вказаний напрям вже обговорюється декілька останніх років, проте залишається актуальним і сьогодні через об'єктивні потреби, особливо з урахуванням постійних змін у нормативно-законодавчій базі. Дослідженням проблем здійснення міжнародних розрахунків займалися такі вітчизняні та закордонні вчені, як, зокрема, І. Власова, О. Волинець, О. Гнатів, Т. Демчук, Л. Кіндрацька, В. Шпильовий, Г. Федоняк, Р. Рудніцька, Г. Колеснікова, Р. Тріщ, К. Чернишова, С. Сисюк, Ю. Кузьмінський.

В різні роки питання обліку, аналізу та контролю операцій, пов'язаних з безготівковими розрахунками, розглядали вітчизняні науковці (М. Білуха, І. Бланк, Ф. Бутинець, Ю. Верига, С. Голов, Н. Горицька, В. Завгородній, А. Кузьмінський, М. Корягін, Є. Мних, В. Сопко та ін.) та закордонні науковці (Д. Блейк, Ф. Вуд, Є. Брігхем, Г.А. Велш, Д.Г. Шорт та ін.).

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак, незважаючи на велику кількість наукових робіт вітчизняних та зарубіжних науковців, досліджувана тема потребує подальшого вивчення.

Мета статті полягає у вдосконаленні порядку вибору форми розрахунків під час здійснення зовнішньоекономічної

ної діяльності, визначенні її позитивних і негативних сторін, здійсненні оцінки переваг застосування акредитивної форми розрахунків у зовнішньоекономічній діяльності та визначенні особливостей відображення в обліку та у фінансовій звітності розрахунків акредитивами.

Виклад основного матеріалу дослідження. Впродовж останніх років спостерігаються поширення міжнародних інтеграційних процесів, активізація міжнародної торгівлі, позитивні зрушення та динамічність показників експорту й імпорту в Україні.

Сьогодні основним документом, що регламентує зовнішньоекономічну діяльність в Україні, є Закон України «Про зовнішньоекономічну діяльність» від 16 квітня 1991 р. № 959–XII [1], у якому визначені суб'єкти, принципи здійснення й перелік зовнішньоекономічних операцій, розкриті цілі та методи державного регулювання, визначені органи, що здійснюють державний контроль за операціями у сфері міжнародних зв'язків, а також їхні функції тощо. Що ж стосується міжнародних розрахунків, то вищезазначений Закон діє лише в частині законності проведення того чи іншого виду зовнішньоекономічної діяльності. Саме тому під час вибору форм розрахунків українські суб'єкти господарювання керуються й іншими нормативними документами, Насамперед це Закон України «Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті» [2], який розкриває загальні положення та принципи розрахунків, що застосовуються у зовнішньоекономічній діяльності, визначає особливості регулювання термінів здійснення платежів, порядок придбання іноземної валюти та здійснення розрахунків з нерезидентами. Вищевказаний нормативний акт передбачає застосування різних форм здійснення розрахунків у міжнародній діяльності, тому перед суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності постає об'єктивна необхідність вибору найбільш прийняттого та вигідного способу платежу. Також важливим моментом є забезпечення мінімізації ризиків несвоечасного або неповного платежу.

Підтримуємо думку С. Сисюк та І. Бенько, які зазначають, що «від правильності вибору форми розрахунків в кінцевому результаті залежить фінансовий стан суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності. Власне, через це варто зважено підходити до оцінки переваг і недоліків тієї чи іншої форми розрахунків» [3, с. 206].

Вибір оптимальної форми розрахунків можна здійснити за допомогою економіко-математичних методів, зокрема методом лінійної оптимізації, яку запропонував О. Левандівський [4, с. 126]. Цей метод у найпростішому розумінні представляє порівняння витрат постачальника чи покупця під час здійснення розрахунків.

У своїх дослідженнях С. Сисюк та І. Бенько виокремили сильні й слабкі сторони акредитивної форми розрахунків як з точки зору економічних вигод, так і з огляду на оперативність, доступність, простоту (зокрема, під час відображення в системі фінансового обліку), а також пропонують під час прийняття рішення щодо доцільності вибору тієї чи іншої форми розрахунків у зовнішньоекономічній діяльності «використовувати систему встановлених оціночних показників (балів) та спеціальну форму внутрішньогосподарського обліку» [3, с. 207].

В міжнародній практиці з метою мінімізації ризиків невиконання партнерами своїх зобов'язань за договором досить часто застосовують акредитиви. Розрахунки акредитивами гарантують і забезпечують своєчасне отримання експортної виручки, тобто більшою мірою відповідають інтересам експортерів. В Україні робота з акредитивною формою оплати регулюється і підпорядковується як вітчизняному, так і міжнародному законодавству, насамперед це Положення про порядок здійснення уповноваженими банками операцій за документарними акредитивами в розрахунках за зовнішньоекономічними операціями, затверджене Постановою Правління НБУ від 3 грудня 2003 р. № 514 [5], а також Уніфікованими правилами і звичаями для документарних акредитивів, які розроблені і затверджені Міжнародною торговою палатою [6].

У нормативній базі наводиться таке визначення: «акредитив – це умовне грошове зобов'язання, що надається банком-емітентом за дорученням та з інструкціями особи – наказодавця акредитива (та від його імені) або від власного імені, здійснити платіж на користь одержувача коштів чи визначеної ним особи бенефіціара або акцептувати і сплатити виставлені бенефіціаром переказні векселі (тратти), або уповноважити інший банк провести такий платіж, або акцептувати і сплатити переказні векселі (тратти), або надати повноваження іншому банку здійснити неогоціанцію (купити або врахувати переказні векселі (тратти) проти передбачених документів з урахуванням дотримання умов акредитива» [5].

Впродовж останніх років активно пропонують свої послуги суб'єктам, які здійснюють зовнішньоекономічну діяльність під час здійснення міжнародних розрахунків за допомогою документарного акредитива, АТ «Укресімбанк», «Приватбанк», «Ощадбанк».

Необхідно відзначити, що документарні акредитиви сьогодні широко застосовуються в міжнародних розрахунках в усьому світі як один із надійних, різносторонніх і гнучких платіжних інструментів, який вигідний обом сторонам зовнішньоекономічного контракту: як покупцю, так і продавцю. Якщо аналізувати документарний акредитив як інструмент забезпечення платежу, то він вигідний для продавця тим, що після відвантаження товарно-матеріальних цінностей та надання всіх необхідних документів відповідно до умов акредитива він отримає грошові кошти незалежно від покупця, оскільки в цьому разі оплату за акредитивом здійснює установа банку. При цьому покупець за допомогою документарного акредитива має можливість знизити до мінімуму ризик невиконання постачальником своїх зобов'язань щодо відвантаження товарно-матеріальних цінностей.

У своїй праці С. Кушнір зосереджує увагу саме на застосуванні акредитиву в обслуговуванні міжнародних розрахунків сільськогосподарських підприємств України, аргументуючи це «тривалим виробничим процесом, особливо у рослинництві» [7, с. 69].

Дослідники Р. Рудніцька, І. Тюха описують цю безготівкову форму розрахунків таким чином: «загалом розрахунки акреди-

тивами відбуваються за такою схемою: кошти перераховуються з рахунку покупця у банк постачальника і депонуються на окремому рахунку до появи розрахункових документів, які підтверджують фактичне відвантаження продукції. Таким чином, дата відвантаження продукції постачальником і дата надходження платежу на його рахунок збігаються. Це означає, що під час використання такої форми розрахунків вилучення коштів з обороту відбувається тільки в покупця на термін використання акредитиву» [8].

Науковці А. Череп, О. Андросова ще в 2007 р. відзначали, що «акредитив дає низку переваг як покупця, так і постачальника. До переваг для покупця можна віднести такі:

- 1) гарантія того, що кошти на поточний рахунок зарахуються тільки після поставки товару за вказаною в договорі адресою;
- 2) непокритий акредитив дає змогу не виділяти ресурси на здійснення попередньої оплати;
- 3) фінансування зовнішньоекономічної операції з використанням акредитива дешевше, ніж залучення кредиту на здійснення попередньої оплати;
- 4) для оформлення договору не є необхідним підпис гаранта;
- 5) обслуговуючий банк може запропонувати схему фінансування з використанням акредитива, який значно її здешевить» [9, с. 136].

Водночас дослідники Р. Рудніцька, І. Тюха зазначають, що «акредитив для імпортера передбачає високу комісію; використання банківського кредиту; іммобілізацію та розпилення його капіталу – відкриття акредитиву до отримання і реалізації товарів» [8, с. 218].

На нашу думку, основною перевагою є наявність мінімального ризику неоплати, оскільки сума, необхідна для оплати товарно-матеріальних цінностей вже заздалегідь зарезервована на конкретну операцію або постачальника.

Водночас до недоліків для покупця А. Череп, О. Андросова «відносять:

- 1) вилучення грошей з обігу на певний час;
- 2) те, що покритий акредитив дорожчий, ніж поставка на умовах відстрочки платежу;
- 3) те, що акредитив передбачає виділення ресурсів для їх перерахування на рахунок покриття;
- 4) те, що в разі відкриття акредитива необхідно подавати банку фінансові документи для оцінки фінансового стану, передавати майно в заставу (іпотеку) і нести витрати на їх посвідчення» [9, с. 137].

Тобто основним недоліком є зниження конкурентоспроможності, оскільки імпортер зазнаватиме фінансових витрат і здійснюватиме великий обсяг роботи з діловими паперами, а експортер, який продає товари лише за акредитивом, може обмежити свій ринок, зазнаючи труднощів щодо пошуку покупців.

Водночас К. Чернишова відзначає, що «перевагами акредитивної форми оплати для постачальника є те, що:

- в разі правильного оформлення документів, передбачених умовами акредитива, гарантоване отримання платежу від банку;
- можна отримати фінансування під заставу майнових прав за акредитивом» [10].

На нашу думку, до суттєвих переваг також можна віднести можливість кредитування та фінансування таких операцій, тобто імпортер також має змогу скористатися акцепт-

ним фінансуванням чи іншим видом фінансування, яке надає банк-емітент. Доречно згадати і безпеку, оскільки імпортер може бути впевнений, що експортеру доведеться дотриматися всіх термінів та умов акредитива до моменту оплати. Оскільки банк не несе відповідальності за якість та відповідність наданих документів, імпортер все ж таки залежить від надійності експортера. Отже, імпортер може бути впевненим тільки у відповідності документів акредитиву.

При цьому основними недоліками для постачальника є:

- неможливість використання коштів до моменту поставки товару;

- необхідність бездоганного оформлення всіх документів.

Вважаємо, що однією з причин відмови від повсякденного використання акредитивів є значна кількість певних невідповідностей між документами, що вимагаються та подаються за акредитивом. У цьому випадку всі представлені документи мають чітко відповідати його термінам та умовам здійснення платежу (акцепту).

Щоб запобігти цій проблемі, експортер повинен бути впевненим, що акредитив відповідає контракту про купівлю-продаж. Вирішення потенційних проблем експортер повинен розпочинати, одержавши акредитив вперше, оскільки заявник (покупець/імпортер) може не погодитися з невідповідностями в документах чи зіткнутися із ситуацією, коли невідповідності виявлено після відвантаження товарів.

Під час відкриття імпортного акредитиву, як правило, достатньо мати на поточному валютному рахунку грошові кошти у сумі, необхідній для відкриття акредитива, та надати в банк копію зовнішньоекономічного контракту з імпорту. В разі відсутності необхідної суми коштів банк пропонує відкрити кредитну лінію для підприємства за умови надання ліквідної застави. На нашу думку, використання кредитних ліній дасть змогу знизити фінансові витрати та підвищити ефективність зовнішньоекономічного договору, не відволікаючи при цьому оборотні кошти підприємства для відкриття акредитива.

В 2017 р. НБУ зобов'язав низку суб'єктів зовнішньоекономічної діяльності застосовувати виключно акредитивну форму розрахунків (табл. 1).

Фактично вищезазначеними Постановами Правління НБУ були внесені зміни до Постанови Правління НБУ № 124 «Про особливості здійснення деяких валютних операцій» [13], яка сьогодні визначає граничну суму розрахунків під час використання акредитивної форми розрахунків.

Отже, дані табл. 1 свідчать про те, що НБУ продовжує поступову лібералізацію валютного регулювання на тлі сприятливої ситуації на валютному ринку в рамках програми співпраці з МВФ. На думку фахівців НБУ, «ці кроки сприятимуть покращенню інвестиційного клімату в країні і полегшенню діяльності підприємств-експортерів, які здійснюють імпорту для виробництва продукції, що згодом продається за кордон. Водночас жодний з цих кроків не призведе до дестабілізації ситуації на валютному ринку» [14].

Таким чином, Постанова Правління НБУ «Про особливості здійснення деяких валютних операцій» від 23 лютого 2015 р. № 124 за змінами та доповненнями зобов'язує «уповноважені банки здійснювати авансові платежі (попередню оплату) в іноземній валюті за імпорту товару за зовнішньоекономічним договором (контрактом), загальна вартість якого перевищує 5 000 000 доларів США, виключно з використанням акредитивної форми розрахунків» [13]. При цьому якщо зовнішньоекономічний контракт укладений в іншій іноземній валюті, то до уваги береться еквівалент цієї суми за офіційним курсом гривні до іноземних валют, установленим НБУ на день укладення договору.

Дослідник О. Михасик ще у 2011 р., розглядаючи акредитивну форму розрахунків у складі безготівкових розрахунків в іноземній валюті, відзначав, що «такою формою розрахунків можуть скористатися тільки ті суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності, що здійснюють операції на великі суми грошей. Перевагу такої форми розрахунків віддають підприємства агропромисловості, машинобудування та кораблебудування» [15, с. 118]. Отже, з 2017 р. «великі суми грошей» набули конкретного значення – більше 5 000 000 доларів США.

Суттєвим нововведенням є такі умови застосування акредитивної форми розрахунків (рис. 1).

Під час підтвердження акредитива банком до уваги беруться лише банки, рейтинг яких підтверджується такими провідними світовими рейтинговими компаніями, як «Fitch Ratings», «Standard & Poor's», «Moody's», а банк відповідає вимогам першокласних банків (не нижче інвестиційного класу) [13]. Ця вимога не поширюється на випадки, коли фінансування імпорту товарів здійснюється за участю іноземного експортно-кредитного агентства, країна реєстрації якого належить до країн, що мають офіційну рейтингову оцінку не нижче категорії А, підтверджену в бюлетені однієї з провідних світових рейтингових компаній («Fitch Ratings», «Standard & Poor's», «Moody's»).

Підтримуємо думку С. Кушнір та А. Моїсеєва про те, що «надалі для розвитку необхідно більш активно залучати імпортерів та експортерів до співпраці за таким видом розрахунків, а також впроваджувати нові пропозиції щодо покращення умов їх проведення саме у галузі сільського господарства» [7, с. 74].

Відкриття акредитиву в банківській установі в іноземній валюті для суб'єкта зовнішньоекономічної діяльності потребує подальшого відображення всіх здійснюваних операцій в системі рахунків бухгалтерського обліку та у фінансовій звітності.

Інструкцією про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань та господарських операцій [16] передбачено використання рахунку активного субрахунку 314 «Інші рахунки у банку в іноземній валюті» (аналітичний рахунок «Акредитив»).

Порядок відображення інформації про застосування акредитивної форми розрахунків у фінансовій звітності наведено у табл. 2.

Як свідчать дані табл. 2, інформація про наявність та рух грошових коштів, які були спрямовані на відкриття акреди-

Таблиця 1

Розмір попередньої оплати за імпортними контрактами, яка вимагає використання акредитивної форми розрахунків

Нормативно-законодавчий акт	Дата затвердження	Дата набуття чинності	Гранична сума
Постанова Правління НБУ № 15 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України» [11]	28 лютого 2017 р.	22 березня 2017 р.	> 1 млн. дол. США
Постанова Правління НБУ № 33 «Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України» [12]	13 квітня 2017 р.	1 квітня 2017 р.	> 5 млн. дол. США

Особливості відображення інформації по субрахунку 314 «Інші рахунки у банку в іноземній валюті» (аналітичний рахунок «Акредитив»)

Форма звітності	Сальдо на початок звітного року	Дебетовий оборот	Кредитовий оборот	Сальдо на кінець звітного року
Баланс (Звіт про фінансовий стан)	II розділ активу «Оборотні активи» гр. 3 рядок 1165 «Гроші та їх еквіваленти»	X	X	II розділ активу «Оборотні активи» гр. 4 рядок 1165 «Гроші та їх еквіваленти»
Звіт про рух грошових коштів	Графа 3 рядок 3405 «Залишок коштів на початок року»	III розділ «Рух коштів від фінансової діяльності» рядок 3305 (у разі відкриття кредитної лінії)	I розділ «Рух коштів від операційної діяльності» рядок 3100 «Витрачання на оплату товарів (робіт, послуг)» у разі використання перерахування коштів постачальникам з акредитиву	Графа 3 рядок 3415 «Залишок коштів на кінець року»
Примітки до річної фінансової звітності	X	X	X	VI розділ «Грошові кошти» рядок 660 «Інші рахунки в банку (акредитиви, чеки)»

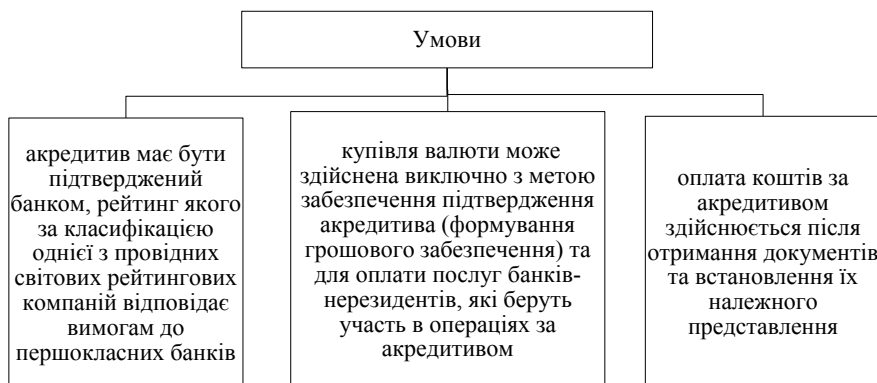

Рис. 1. Умови застосування акредитивної форми розрахунків суб'єктами зовнішньоекономічної діяльності

тиву та подальше його використання, знаходять відображення у 3-х формах річної фінансової звітності. Водночас необхідно відзначити, що в разі використання власних валютних коштів для відкриття акредитиву у Звіті про рух грошових коштів така операція не відображається, оскільки вона передбачає кореспондування із субрахунком 312 «Поточні рахунки в банку в іноземній валюті», що свідчить про здійснення внутрішньої операції, яка, відповідно до НП(С)БО 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» [17] та Методичних рекомендацій щодо заповнення форм фінансової звітності [18], не здійснює впливу на залишок грошових коштів.

Підсумовуючи вищевикладене, можна сказати, що акредитивна форма розрахунків в Україні сьогодні мало застосовується, адже їй притаманні висока вартість та складність виконання. Однак останніми роками спостерігається позитивна тенденція до зростання обсягів використання цієї форми безготівкових розрахунків. Насамперед це пояснюється нестабільною економічною ситуацією в світі та в Україні, недовірою до ділових партнерів. З урахуванням останніх змін до чинної нормативної бази щодо порядку використання акредитивної форми розрахунків такою формою розрахунків можуть скористатися тільки ті суб'єкти зовнішньоекономічної діяльності, що здійснюють операції на значні суми грошей, а саме на суму, що перевищує 5 мол. дол. США.

Висновки. Таким чином, можна зробити висновки, що акредитивна форма розрахунків сьогодні для українських суб'єктів господарювання є одним з основних інструментів зниження ризику неплатежу та гарантією розрахунків, оскільки ця форма справедливо розподіляє та мінімізує господарські ризики як імпортера, так і експортера в разі невиконання чи неналежного виконання договірних зобов'язань за міжнародними контрактами. Водночас суттєвими недоліками акредитивної форми розрахунків є досить висока вартість цієї банківської послуги та необхідність оформлення значного обсягу документів.

Література:

1. Про зовнішньоекономічну діяльність : Закон України від 16 квітня 1994 р. № 959-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/959-12>.
2. Про порядок здійснення розрахунків в іноземній валюті : Закон України від 23 вересня 1994 р. № 185/94-ВР [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/185/94-%D0%B2%D1%80>.
3. Сисюк С. Оцінка переваг застосування акредитивної форми розрахунків у зовнішньоекономічній діяльності / С. Сисюк, І. Бенько // Вісник ЖДТУ. – 2011. – № 2 (56). – С. 206–208.
4. Левандівський О. Аналіз ефективності грошово-кредитної політики України / О. Левандівський, К. Консевич // Науковий вісник НЛТУ України. – 2012. – Вип. 22.4. – С. 236–241. – [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvnlutu_2012_22.

5. Про затвердження Положення про порядок здійснення уповноваженими банками операцій за документарними акредитивами в розрахунках за зовнішньоекономічними операціями : Постанова Правління НБУ від 3 грудня 2003 р. № 514 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/z1213-03>.
6. Уніфіковані правила та звичаї для документарних акредитивів : Правила Міжнародної торгівельної палати від 25 жовтня 2006 р. № 600 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/988_003.
7. Кушнір С. Застосування акредитиву в обслуговуванні міжнародних розрахунків сільськогосподарських підприємств України / С. Кушнір, А. Моїсєєва // Вісник ХНАУ ім. В.В. Докучаєва. – 2017. – № 1. Серія «Економічні науки». – С. 68–78.
8. Рудницька Р. Вибір оптимальної форми розрахунків в управлінні зовнішньоекономічною діяльністю підприємств харчової промисловості / Р. Рудницька, І. Тюха [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://dSPACE.nuft.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/13452/1/1.pdf>.
9. Череп А. Банківські операції : [навч. посіб.] / А. Череп, О. Андросова. – К. : Кондор, 2007. – 410 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://www.big-lib.com/book/94_Bankivski_operacii.
10. Чернишова К. Роль акредитивної форми розрахунків у здійсненні міжнародних розрахунків банками України / К. Чернишова [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream>.
11. Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України : Постанова Правління НБУ від 28 лютого 2017 р. № 15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://bank.gov.ua/document/download?docId=44753254>.
12. Про внесення змін до деяких нормативно-правових актів Національного банку України : Постанова Правління НБУ від 13 квітня 2017 р. № 33 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://bank.gov.ua/document/download?docId=46994474>.
13. Про особливості здійснення деяких валютних операцій : Постанова правління НБУ від 23 лютого 2015 р. № 124 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/v0124500-15/print147947776903907>.
14. Офіційний сайт НБУ [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <https://www.bank.gov.ua>.
15. Михасик О. Види безготівкових розрахунків в іноземній валюті / О. Михасик // Науковий вісник Національного університету ДПС України. – 2011. – № 3 (54). – С. 117–123.
16. Інструкція про застосування Плану рахунків бухгалтерського обліку активів, капіталу, зобов'язань та господарських операцій підприємств і організацій : затверджено Наказом Міністерства фінансів України від 30 листопада 1999 р. № 291 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
17. Національне положення (стандарт) бухгалтерського обліку 1 «Загальні вимоги до фінансової звітності» : затверджено Наказом Міністерства фінансів України від 7 лютого 2013 р. № 73 зі змінами та доповненнями [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua>.
18. Методичні рекомендації щодо заповнення форм фінансової звітності : затверджено Наказом Міністерства фінансів України від 28 березня 2013 р. № 433 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://buhgalter911.com/Res/Zakoni/MetodRek/metod_fin_otch_433.aspx.

Кудлаєва Н.В., Онуфрак О.Д. Особенности использования аккредитивной формы расчетов в иностранной валюте

Аннотация. В статье рассмотрены особенности использования аккредитивной формы расчетов с иностранными контрагентами, определены их преимущества и недостатки при осуществлении внешнеэкономической деятельности. Раскрыт порядок отображения информации об открытии и использовании аккредитива в учете и в финансовой отчетности.

Ключевые слова: внешнеэкономическая деятельность, международные расчеты, аккредитив, иностранная валюта, расчеты, банк, импортер, экспортер.

Kudlaeva N.V., Onufrak O.D. Application features of letter of credit payment method in foreign currency

Summary. The article deals with the peculiarities of the use of the letter of credit payment method with foreign counterparties; it is defined its advantages and disadvantages in the course of doing foreign economic activity. It is revealed the procedure of displaying the information about the opening and use of the letter of credit in the accounting and financial reporting.

Keywords: foreign economic activity, international payments, letter of credit, foreign currency, payments, bank, importer, exporter.